SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 145/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. Č., bytom M., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 21/98 a Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 93/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Č. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2004 doručená sťažnosť J. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 21/98 a Krajského súdu Žilina (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 93/02.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že porušovanie svojho základného práva vidí v postupe okresného súdu, lebo *„Dňa 27. 04. 2001 bol vyhlásený rozsudok na hlavnom pojednávaní OS v Martine, kde som bol uznaný vinným (...). V Ústave SR, druhom odd., čl. 144/1 sa uvádza, že sudcovia musia byť nezávislí a viazaní len zákonom. Mňa sudca odsúdil aj keď chýbali priame dôkazy.*

Ďalej poukazujem na prieťahy v konaní, nakoľko súd trval neprimerane dlho..., rozsudok OS v Martine bol vyhlásený 27. 4. 2001, rozsudok KS v Žiline bol vyhlásený 7. 5. 2002. Tým bol porušený Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ďalej bola porušená Ústava SR, Druhá hlava, siedmy odd. čl. 48/2 a Tr. por. §-f 2/4“.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada *„o vyrozumenie zákonom stanovenej lehote“.*

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach ustanovených v citovaných ustanoveniach zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupmi okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 21/98 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 93/02.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd z obsahu podania doručeného ústavnému súdu, ako aj z obsahu spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo

vyhlásené 27. apríla 2001. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom 7. mája 2002. Rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2002.

Ústavný súd konštatuje, že od 7. mája 2002 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 8. apríla 2004, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02).

Pretože ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu v označenom konaní nepovažoval za zachovanú, odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na uvedené bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2004